

Antallet langt højere op end Tallet paa dem, der nu nyder Alderdomsunderstøttelse, ja, jeg er tilbøjelig til at tro, at paa mange Steder vil Antallet fordobles. Denne Lovs Bestemmelser vil endog bevirke, at i ikke faa Sogne vil langt den største Del af dem, som er 65 Aar og derover, være berettiget til Aldersrente. For øvrigt hilser jeg i Virkeligheden dette med Glæde; det vil forhaabentlig bevirke en Opsparing af mindre Kapitaler, altsaa en gennemført Sparommelighed til Gavn for Samfundet, men ogsaa for den enkelte selv og i mange Tilfælde for hans Efterkommere. Men vi maa under alt dette ikke glemme, at der her er to Parter, en, som skal betale, en anden, som skal nyde Renten, og vi maa spørge os selv: Kan Samfundet bære de forøgede Byrder, kan Pengene skaffes til Veje? Det maa jo indrømmes, at vi snart har faaet ikke saa faa Skatter, og der er vist ikke ret mange flere Skattekilder at øse af. De økonomiske Forhold her i Landet er jo langt fra gode, Skatteevnen har vist sig at gaa nedad, saa der maa en vis Forsigtighed til, hvis man vil undgaa at belaste Samfundet med større Udgifter, end det har Mulighed for at bære. Naar Udgifterne til denne Lovs Gennemførelse er kalkuleret til 50—60 Mill. Kr., er jeg dog overbevist om, at man kommer Virkeligheden nærmere, hvis man kalkulerer betydelig højere. Det er naturligvis kun kalkulatorisk, det hele kan opstilles. Jeg vil i alt Fald tro, at hvis man lægger 20 Mill. Kr. til, har man ikke regnet for højt.

Jeg maa dog straks sige, at jeg langt hellere havde set, at Forsikringstanken var lagt til Grund. Dette med Hjælp til Selvhjælp er og bliver den bedste Maade, og der vilde sikkert ikke have været noget i Vejen for at praktisere det her, selv om Forslaget af den Grund var blevet forsinket noget. Nu mener jeg selvfølgelig ikke, at en saadan Lov skulde hvile i sig selv; det er en Selvfølge, at den skulde have Støtte baade fra Stat og Kommune, men de, som nu skal nyde godt af Aldersrenten, maa da ogsaa, mener jeg, kunne yde deres Bidrag dertil. Lige saa vel som Statens og Kommunens Tjenestemænd hvert Aar kan betale 2 à 5 pCt. af deres Indtægt for at sikre deres Alderdom, maatte Folk i de private Erhverv kunne gøre det. Jeg erkender, at det naturligvis kan have sine praktiske Vanskeligheder at bygge et saadant Forslag op paa Forsikringstanken, efter at man nu gennem en Række af Aar ikke har benyttet den, men umuligt vilde

det sikkert ikke være. Den højtærede Minister udtalte jo ogsaa i Gaar sin Beredvillighed til at søge Forsikringstanken gennemført; og han udtalte, at der var intet i Vejen for en saadan Folkeforsikring teoretisk set, det, det drejede sig om, var kun at finde en Vej, der kunde føre Tanken over i Praxis. Det tvivler jeg heller ikke om vil kunne lade sig gøre. Den højtærede Minister tilføjede saa, at han vilde nedsætte en saglig Kommission, efter at Loven var vedtaget. Jeg synes ikke, det er saa helt korrekt først at vedtage Lovforslaget og derefter at nedsætte en Kommission. Jeg tror, at det utvivlsomt vil være rigtigere først at nedsætte en Kommission og se, hvilke Resultater den kommer til. Man kan jo ikke sige, at det haster saa overordentlig stærkt med dette Lovforslag. Naar den nuværende Alderdomsunderstøttelseslov har kunnet benyttes og i Virkeligheden i Almindelighed med Tilfredshed i over 30 Aar, kan den vel ogsaa benyttes et Aar til. Naar et saa vigtigt Lovforslag skal gennemføres med en permanent Ordning for en længere Aarrække, mener jeg, at alle Muligheder maa prøves for at opnaa det gunstigste Resultat. Jeg vil derfor haabe, at den højtærede Minister vil være villig til at anstille de nødvendige Undersøgelser; jeg maa mene, at en saadan Kommission nok vil kunne gøre sig færdig i Løbet af ca. 1/2 Aar, og det vil derfor være fornuftigere at nedsætte en Kommission, før Lovforslaget bliver vedtaget, end at vente, til det endelig er vedtaget.

Det ærede 13de Medlem for 5te Kreds (Bækgaard) udtalte i Gaar, at Forsikringstanken var god og sund. Jeg vil ogsaa gerne sige, at lige saa vel som man har gennemført Hjælp til Selvhjælp ved Sygeforsikrings- og Arbejdsløshedsspørgsmaalet, maatte man kunne gøre det her. Nu sagde det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds (C. F. Sørensen) ganske vist i Gaar, at Alderdommen er mere fjernliggende. Ja, det er jo rigtigt, deri har det ærede Medlem Ret, men derfor burde man alligevel, synes jeg, godt i sine unge Aar kunne tænke paa, at man dog en Gang kan vente — det venter vi jo alle — at blive gammel, og lige saa vel som man kan sørge for at sikre sig, hvis man bliver syg eller arbejdsløs, maatte man kunne bidrage noget til gennem Forsikring at betrygge sin Alderdom. Og jeg mener, at de i de private Erhverv beskæftigede lige saa godt vil kunne gøre det som de, der er i Kommunens og Sta-